

Загадка Діамантової долини

КУПИТИ

Про книгу

Це вже п'ятий том серії бестселлерів «Хроніки Архео»! Вбивча пустеля й дикі джунглі, загадки й погоня. А також питання, яке висить у спекотному австралійському повітрі: чи кожен втрачає голову, як бачить діаманти величиною з кулак? Перевірте самі!

АГНЕСКА СТЕЛЬМАШИК

ХРОНІКИ АРХЕО

Загадка
Діамантової долини

Ілюстрації: Євген Пастернак

СОН ВЕСИ®

Хрѣніки
Археоло

УДК 087.5+82-93

С 79

Стельмашик, Агнешка

Хроніки Архео. Книга V. Загадка Діамантової долини / Агнешка

Стельмашик ; пер. із пол. Ірина Шевченко. – Чернівці : Книги – ХХІ,

2020. – 248 с.

Ідея серії: *Агнешка Собіх та Агнешка Стельмашик*

Текст: *Агнешка Стельмашик*

Ілюстрації: *Яцек Пастернак*

Переклад: *Ірина Шевченко*

Літературне редагування: *Марина Александрович*

Коректура: *Марина Гетманець*

Верстка: *Вікторія Гапоненко*

Усі права застережено. Відтворювати будь-яку частину цього видання у будь-якій формі та в будь-який спосіб, зокрема електронно, без письмової згоди правовласників заборонено.

Перекладено за виданням: Agnieszka Stelmaszyk. Kroniki Archeo. Zagadka Diamentowej Doliny. – Warszawa : Wydawnictwo Zielona Sowa, 2013.

© Copyright for text by Agnieszka Stelmaszyk

This translation of Kroniki Archeo. Zagadka Diamentowej Doliny is published by arrangement with Wydawnictwo Zielona Sowa

The concept of the series: Agnieszka Sobich and Agnieszka Stelmaszyk

Підписано до друку 01.12.2020. Формат 60×90/16.

Папір G-Print Smooth. Умовн. друк. арк. 21,16.

Наклад 2 000 прим.

Чорні вівці

Адреса для листування:

а/с 274, м. Чернівці, 58032

Видавництво «Книги – ХХІ»

тел./факс: +380 (372) 586021, моб. +380 (98) 7150181

booksxxi@gmail.com

books-xxi.com.ua

Свідоцтво про державну реєстрацію

ДК № 5259 від 16.12.2016 р.

ISBN 978-617-614-300-0

© Книги – ХХІ, видання українською мовою, 2020

© Ірина Шевченко, переклад, 2020

Усі права застережено

АГНЄШКА СТЕЛЬМАШИК
ІЛЮСТРАЦІЇ ЯЦЕКА ПАСТЕРНАКА

ХРОЇНІКИ АРХЕО

Книга 5

Загадка Діамантової долини

Переклала з польської Ірина Шевченко

ЧОРНІ ВІВЦІ®

ГЛАВА I

Безжалний вирок

— Чи визнає підсудний свою провину? — суддя Алан Браун звернувся суворим тоном до худорлявого замурзаного хлопчика дев'яти років, який тремтів від страху. Хлопець був таким переляканим, що не зміг видушити із себе жодного слова на свій захист. Він тільки похитав головою.

— Він не винен! — голосно скрикнула його мати. — Благаю, змилюйтеся над ним! Він не винен! — повторювала вона, заливаючись сльозами. Жінка розпачливо простягала руки до судді в білій перуці, перед яким стояло, тремтячи, мов очеретинка, її кохане дитя. Жандарм різко відштовхнув жінку.

— Заспокойте цю посудомийку! — наказав суддя Браун, один з найсуворіших служників правосуддя Її Королівської Величності королеви Вікторії.

Королева Вікторія ГанOVERська

Народилася 24 травня 1819 року в Лондоні. Стала королевою у віці 18 років. Вийшла заміж за Альберта Саксен-Кобург-Готського, який був її великим коханням. Вона сама йому освідчилася, тому що князь був нижчим за рангом і сам не міг цього зробити. У них народилося дев'ятеро дітей. Вони були щасливою парою. Коли 1861 року князь несподівано помер від тифу, королева пішла в жалобу. До кінця життя вона носила чорну сукню і відмовилася від публічного життя. Її називали «Вдовою з Віндзора». Вона була королевою Об'єднаного Королівства Великої Британії та Ірландії протягом 63 років. 1 січня 1877 року вона стала й Імператрицею Індії. Період правління Вікторії отримав назву «Вікторіанська епоха», а сама королева стала символом британської влади. Це була доба колоніальних завоювань, промислової революції, економічного процвітання, але й розшарування суспільства. Королева Вікторія померла 22 січня 1901 року в Коузі на острові Вайт. Багато сучасних монархів при владі кровно пов'язані з нею.

Для судді Брауна, чоловіка із сірими холодними і бездушними очима, було неважливо, що хлопцю ледь виповнилося дев'ять років. Він судив його як дорослого. Суддя не терпів бідних, брудних, одягнених у лахміття підлітків, які вешталися вулицями Лондона. Він вважав, що з цих дітей нічого доброго не виросте. За найменші провини, хоч би крадіжку окрайця хліба, карав довготривалим ув'язненням. Його зовсім не обходило, що ці малі підсудні найчастіше були сиротами, яких ніхто не хотів прихистити.

Коли Бет дізналася, що справу її сина вестиме суддя Алан Браун, то ледь не вмерла з розпачу. Вона знала, що він не повірить у невинність Вільяма. Бет була всього-на-всього бідною посудомийкою. Яку вагу мало її слово проти слова лорда Корнеліуса? Цей лорд Корнеліус Кавендіш, у якого вона працювала, звинувачував її сина у крадіжці коштовної родової печатки з діамантом. Син лорда, тринадцятирічний

Артур, стверджував, що на власні очі бачив, як малий Вільям украв печатку зі скриньки, що стояла на столику в кабінеті лорда. Хоча не було жодного доказу і печатку не знайшли ані у Вільяма, ані в будинку посудомийки, його визнали винним.

— Він продав печатку! — стверджував комісар поліції, ото й було все розслідування. Є свідок, і є винний! Для поліції все було зрозуміло. Але не для Бет, матері хлопця. Хоча вона була бідною, мов церковна миша, та намагалася виховати сина порядною людиною. Вільям був добрим хлопчиком і точно не крав печатку, але хто ж хотів у це вірити?

— Чи визнає підсудний свою провину? — суддя Браун гучно повторив запитання.

— Ні, я нічого не крав! — видушив хлопець тремтливим голосом.

— Як ти смієш нахабно брехати? — гаркнув суддя.

Артур Кавендіш, який сидів у залі разом зі своїм батьком, кинув на переляканого хлопця уїдливі і сповнені злості погляд.

— Я бачив, що печатку вкрав він! — Артур вказав пальцем на Вільяма.

— Справу закрито! — прогримів суддя Алан Браун. — Сину посудомийки, засуджую тебе на...

Суддя насупив брови. Йому кортіло засудити малого покидька до смертної кари, і це не було б щось незвичне в його кар'єрі, але сьогодні в нього був винятково гарний настрій, тож він вирішив призначити трохи лагідніше покарання.

— Засуджую тебе до тридцяти років каторжних робіт у Пойнт-Пуері! — виголосив він страшний вирок, який для малого Вільяма був тотожний смерті. — Це відучить тебе красти! — додав суддя задоволено.

— О, ні! — Бет Дікінс кинулася з кулаками на жандармів, які охороняли її сина. — Він же нічого не зробив!

По щоках хлопця текли сльози. Він не міг навіть попрощатися зі своєю матір'ю.

— Вирок виконати негайно! — суддя Браун грюкнув судейським молотком об стіл. Вільяма Дікінса закували у важкі кайдани.

— Синку! — закричала Бет відчайдушно, коли жандарми силою вивели її із зали суду.

У порту Портсмута вже чекав корабель, який повільно заповнювали в'язнями, засудженими до каторжних робіт у колонії на іншому кінці світу. Вільям знав, що вже ніколи не побачить свою матір, і вона знала, що вже ніколи не побачить свого єдиного сина.

Тільки лорд Кавендіш, задоволений вироком, у доброму гуморі залишив будинок суду. Його зовсім не цікавила доля ані хлопця, ані його матері, посудомийки, яку він ще й звільнив.

— Не можна терпіти у власному домі брехунів і злодіїв, правда ж, тату? — Артур, подібний до свого батька, як дві краплі води, з такою самою гордовитою посмішкою дивився на розпач Бет.

— Так, синку, — охоче підтвердив лорд. — Цей негідник заслужив на покарання.

— Так, заслужив, — промовив Артур підлабузницьким тоном, спостерігаючи за тим, як виводять маленького підсудного.

Вільям уже не плакав. Його долю було вирішено. Він ніяк не міг зрозуміти, за що ж так сильно його покарано. Він був невинен. Крізь віконні ґрати воза для ув'язнених, який мав відвезти його до порту, він востаннє послав своїй матінці повний смутку погляд, а потім побачив холодне обличчя Артура Кавендіша, який гордовито посміхався.

Син лорда непомітно для інших заліз у кишеню, і на одну коротку мить, у змиг ока, в його руках щось блимнуло. Він навмисно зробив так, щоб тільки малий Дікінс міг це побачити.

Вільяму перехопило дух.

— Печатка! — прошепотів він ошелешено. — Печатка! — заволав він, смикаючи кайдани. — Вона в нього!

Але вже ніхто не міг його почути, бо віз для засуджених, голосно гуркочучи, торохтів по лондонській бруків-

ці до порту Портсмута, де чекав корабель із в'язнями, засудженими до каторги в Порт-Артурі та Пойнт-Пуері. У голові хлопця билася тільки одна думка: чому? Чому він це зробив? Чому син лорда такий жорстокий? Перш ніж Вільяма замкнули у темному смердючому трюмі, хлопець постановив:
— Утечу!

Порт-Артур

Найбільша каторжна колонія в Австралії. Її заснували 1833 року на півострові Тасман. Туди відправляли в'язнів, найчастіше найжорстокіших рецидивістів з усієї Британської імперії. У колонії побутовали суворі умови і посилені заходи безпеки. Її географічне положення унеможливило втечу. Щоб відділити молодших в'язнів від старших, на найближчому острові Пойнт-Пуер створили в'язницю для хлопців 9–17 років. Найчастіше вони походили з британських нетрів. Велику увагу тут приділяли ресоціалізації неповнолітніх в'язнів.

глава II

НЕСПОДІВАНИЙ ТЕЛЕФОННИЙ ДЗВІНОК

Аня разом зі своєю подругою Ягодою Клосек повільно крокувала до Бурштинової вілли. Дві подружки мали разом робити домашнє завдання. А ще Ягода хотіла подивитися всі «Хроніки Архео», які до цього часу вела Аня.

— А твій брат зараз удома? — спитала вона з невинним виразом обличчя.

Аня знала, що її подрузі дуже подобається Бартек. Щойно він з'являється, Ягода не зводить з нього очей, але Бартек не звертає на неї жодної уваги.

— Мій брат зараз у замку, у дядька Ришарда.

— Ох, шкода, — зітхнула Яґода з легким розчаруванням у голосі. Але їй тішила думка, що Аня ще раз розповість про свої нещодавні пригоди в Японії, покаже фотографії та «Хроніки». Це було так захопливо, що Яґода могла слухати про це постійно. — Знову кудись збираєтесь? — спитала вона.

— Нас запросила до Лондона леді Гіневра Карнарвон, але поїдемо лише на канікулах. Дуже радію, що знову побачу Мері Джейн, Джима і Мартіна, — відповіла Аня.

— Цікаво, як зараз виглядає Мартін? — замислилася Яґода.

— Так само, як Джим! — пожартувала Аня.

— Але Мартін на відміну від Джима трохи спокійніший, — зазначила Яґода. Вона познайомилася з братами Гарднерами минулого літа, коли вони відвідували Залісся Крулевське. — Але часом не можу їх розрізнити, — зітхнула вона, згадуючи, що хлопці схожі, як дві краплі води.

— Я покажу тобі їхнє фото, яке я вклеїла у «Хроніки», — потішила її Аня. Дівчинка знала, що її подружка дуже залюблива і що кілька тижнів захоплювалась якимсь новим хлопцем або зіркою. Останнього разу вона божеволіла від Джастіна Бібера. Вона мала всі його записи і безжально мучила ними Аню на кожній перерві.

Дівчата дійшли до Бурштинової вілли, як Аня називала свій дім, і відчинили хвіртку, що вела до саду. Замикаючи її, Аня завжди любила затримати погляд на пагорбі із замком, у якому мешкав і працював дядько Ришард, а Бартек тренувався в Лицарському братстві.

— О, дівчатка, ви вже тут, — мама Ані привітала їх на порозі будинку. Сьогодні вона раніше закінчила свою роботу і готувала вдома якусь доповідь. — Якушколі? — запитала вона.

— Оголосили конкурс на найувічливіший клас! — проінформувала Ягода. — Томек Баранський і Марчін Тшепалка вже влаштували нараду, бо дуже хочуть виграти. Клас, який виграє, отримує Кубок увічливості!

— О, точнісінько так і буде! — розсміялася пані Беата, бо добре знала обох бельбасів, як вони люблять пустувати.

— Зробимо уроки, а потім подивимося мої «Хроніки», — сказала Аня і потягнула подругу до своєї кімнати.

— Тоді принесу вам сік і тістечка, — пішла мама на кухню. Коли вона наклала на тарілку тістечка, пролунав телефонний дзвінок. Беата не могла повірити власним вухам, коли у слухавці озвався голос кухини Барбари, яку вона

давно вже не бачила, бо та багато років мешкала у Гобарті, на далекій Тасманії, невеликому острові, що лежав біля південних берегів Австралії. Барбара була журналісткою і знала багато цікавих історій. Цього разу вона розслідувала справу одного золотошукача. Беата Островська слухала з великою цікавістю, поїдаючи тістечка, які так і не віднесла Ані та її подрузі.

— Це ж у Ані з Бартеком будуть короткі зимові канікули, тож я собі подумала, може, ви змогли б прилетіти до нас? Ви ще ніколи не були у мене в гостях в Австралії, тож це був би ідеальний момент для невеличкої подорожі на

інший край світу. Що думаєш? — Барбара ще й як здивувала кузину таким запрошенням.

— Ми справді не бачилися кілька років, і я давно сподівалася тебе навідати, але знаєш, як це буває, завжди вискакує щось несподіване, — промовила Беата Островська, одночасно розмірковуючи над пропозицією Барбари. — «А взагалі-то, чому б і ні?» — подумала вона. — Діти були б щасливі! — додала вона вголос у слухавку. — Мені треба тільки поговорити з Адамом. Знаєш, ми тільки-но повернулися з Японії і багато там пережили.

— Гарзд, обговоріть цю ідею. Але я сподіваюся, що ви приїдете. Ми могли б разом пошукати золоту жилу, — засміялася кузина.

— Заманлива пропозиція, — Беата усміхнулася.

— У такому разі я зателефоную завтра, коли зупинюся в якомусь наступному готелі, й ти даси мені відповідь, — Барбара позіхнула. Через різницю в часі й утому від подорожі вона ледь трималася на ногах. — Передавай привіт Адаму і поцілуй від мене дітей! — сказала вона в слухавку.

— Дякую, передам і поцілую. Даси знати, якщо щось дізнаєшся про те золото!

— Гарзд! Бувай!

— Па-па! — попрощалися кузини, після чого відключилися.

— Золота жила, гм, — замислилася пані Беата і з'їла останнє тістечко з тарілки. За мить вона зрозуміла, що з'їла всі тістечка, тож дістала нові й віднесла дівчаткам нагору.

глава III

Похмурий мотель

Барбара Лоусон, журналістка, яка мешкала в Гобарті на Тасманії, їхала своїм стареньким джипом по австралійському бездоріжжю. Вона проїхала вже сімсот кілометрів і не зустріла жодної живої душі, а по дорозі проїхали лише три машини і два великі автопотяги. Барбара дуже їх не любила, бо вітер від автопотяга міг легко скинути її автомобіль з дороги на узбіччя, покрите червоним сухим пилом. Залишалося ще кілька кілометрів до маленького містечка на мапі, в якому вона збиралася переночувати. Вона вже втомилася, а від дому її відділяли тисячі кіло-

метрів. Тому, хто не мешкав в Австралії, годі собі уявити, яку велику територію треба подолати, щоб дістатися з пункту А до пункту Б. Барбара Лоусон була громадянкою Австралії вже багато років і змогла до цього призвичаїтися. Зараз вона перетинала нескінченну пустелю — неймовірну порожнечу, лише зрідка усіяну травою спініфекс, що тягнулася до горизонту. Нічого навколо, тільки червоний пісок і трава, від якої, якщо поколотися, рани погано загоюються. Якби не кондиціонер в автівці, у сорокаградусну жаринь Барбара спеклася б, як рак, за кілька годин. Палюче сонце та блакитне небо без жодної хмаринки не залишали жодних сумнівів щодо цього.

— Зараз би лежати на пляжі або займатися серфінгом у приємних, прохолодних хвилях океану, — розмріялася Барбара, дивлячись трохи похмурим поглядом на справдешній марсіанський пейзаж за вікном автівки.

Автопотяг

Вид вантажного транспорту з великою кількістю причепів, що використовуються для вантажних перевезень. Австралійські автопотяги оснащено потужними бамперами, що захищають від кенгуру.

Трава спініфекс

Висока, тверда, гостра трава. Рани від неї загоюються важко.

Та журналістка не просто так була в цьому негостинному місці, де й справді можна знімати науково-фантастичні фільми. Усе робилося для здобуття інформації. І не абиякої. Отже, з'явилися чутки про феноменальне відкриття одного фермера, які швидко дісталися Тасманії. Новина була в тому, що він випадково знайшов у пустелі величезний самородок золота вагою майже п'ять кілограмів! Самородок просто собі лежав, виграючи на сонячному промінні, й чекав на щасливчика. Фермер заблукав у пустелі й зовсім випадково натрапив на цей самородок, а точніше, перечепився об нього і впав носом просто в червону землю. Так пліткували. Може, це були вигадки, але Барбара знала, що і не такі речі трапляються в Австралії. Це могла бути щира правда. Зрештою, більша частина цієї країни залишалася безлюдною. Австралійці переважно заселили узбережжя, а в найбільш негостинних місцях мешкали аборигени,

Самородок

Шматок золота або іншого металу чи мінералу, який знаходять у піску, мулі тощо.

Кінець безкоштовного
уривку. Щоби читати далі,
придбайте, будь ласка,
повну версію книги.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ